

а 1987<sup>3</sup> 004293  
1987

НАРОДЕН ТЕАТЪР "ИВАН ВАЗОВ"

Стенограма

Х У Д О Ж Е Ш Т В Е Н  
С Ъ В Е Т

София, 22.X.1987г.

ПРИСЪСТВУВАЩИ

предс. ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ

БАНЧО БАНОВ

АНТОНИЯ КАРАКОСТОВА

БАЛИНА АСЕНОВА

АТАНАС ВЕЛЯНОВ

КИРИЛ ВОДЕНИЧАРОВ

АСЕН МИЛАНОВ

ИВАНКА ДИМИТРОВА

МАРГАРИТА ДУПАРИНОВА

СЛАВКА СЛАНОВА

ТАНЯ МАСАЛИТИНОВА

ОТСЪСТВУВАЩИ ПО УВАЖИТЕЛНИ ПРИЧИНИ

ПЕЛИН ПЕЛИНОВ - Пловдив

КОНСТАНТИН ИЛИЕВ - Америка

ЕНЧО ХАЛАЧЕВ - Благоевград

АСЕН ШОПОВ - Пловдив

НИКОЛАЙ ЛЮЦКАНОВ - СССР

СТЕФАН ДАНАИЛОВ - Пловдив

АНДРЕЙ ЧАПРАЗОВ - болна

АДРИАНА АНДРЕЕВА - болна

ВИОЛЕТА ГИНДЕВА - болна

ПО НЕУВАЖИТЕЛНИ ПРИЧИНИ

МЛАДЕН КИСЕЛОВ

ГЕОРГИ ГАЙТАНИКОВ

ВЕЛКО КЪНЕВ

САВА ХАШЪМОВ

# С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

СТР.

## I. ОТКРИВАНЕ

ПРЕДСЕДАТЕЛ ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ 1

## II. ИЗКАЗВАНИЯ

АСЕН МИЛАНОВ 2

МАРГАРИТА ДУПАРИНОВА 3

БАНЧО БАНОВ 4

АНТОНИЯ КАРАКОСТОВА 6

АТАНАС ВЕЛЯНОВ 9

ПРЕДСЕДАТЕЛ ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ 9

АТАНАС ВЕЛЯНОВ 10

АСЕН МИЛАНОВ 10

КИРИЛ ВОДЕНИЧАРОВ 11

ПРЕДСЕДАТЕЛ ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ 13

АСЕН МИЛАНОВ 17

ПРЕДСЕДАТЕЛ ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ 17

КИРИЛ ВОДЕНИЧАРОВ 18

ПРЕДСЕДАТЕЛ ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ 19

## III. ЗАКРИВАНЕ

ПРЕДСЕДАТЕЛ ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ 19

НАРОДЕН ТЕАТЪР "ИВАН ВАЗОВ"

---

---

Стенограма

Х У Д О Ж Е С Т В Е Н  
С Ъ В Е Т

Начало: 12.30ч.

Край: 13.30ч.

О Т К Р И В А Н Е:

ПРЕДС. ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ

Откривам за седанието на художествения съвет при следния

Д Н Е В Е Н Р Е Д

1. Обсъждане на постановката "Свекърва".  
Ние гледахме и двата състава.

2. Разни

Каквито въпроси имате можете да ги поставите в точка разни. А сега да преминем към обсъжане на това, което сме видяли. Кой иска думата? Всеки ще каже надявам се, каквото мисли. Сега се намираме във времето на гласността. Никой не е задължен да си криви душата.

АСЕН МИЛАНОВ

Аз съм много доволен, когато се докаже и е на лице, че е една класика. Не е достатъчно застъпена и никой не работи по нея, а се вижда колко се работи за театралния начин или за каквото искате. Та това е просто театър, това е изкуство. Как може и идеология, и всичко при това толкова женски роли, всички проблеми вътре поради това, че има жени героини. А напоследък в нашите съвременни пиеси все мъже, мъже. Неискам да споря. И двата състава си имат върхове. Има там едни спорни въпроси, не може да се говори за тях. Но те са изобщо спорни неща – дали ще имаме тази или онази героиня, дали ще подхожда много, дали е по-малко, дали да кажем режисьорът тук и там малко е преизмислил, дали е играл или преиграл и т.н. Тук има тържество и на театрални форми и на импровизация. Всяко нещо измислено сега, в тези диалози, всичко това е изкуство. Това е и изкуство на актьора.

Можем да кажем, – вярно, театърът е режисьорски, можем да кажем, че актьорските възможности са по-големи, но режисурата предлага много сериозни работи. И може би най-важното е това, че там дето режисурата остава, това е тържество на импровизацията и на изкуството на актьора, получават се много живи, свежи, големи представления.

Немога да не съм доволен от работата на Кольо Петков, особено като виждам – това е вече удача – да имаш все пак толкова хора за тази "Свекърва".

Неискам да противопоставям двата състава, като имам предвид Костанда и Неделя – много са добри и различни. Едните в един стил, другите в друг – това е просто боганство. От тази

гледна точка театърът е сполучил много.

Ако на някой, нещо не се харесва, това е друг въпрос. Много съм доволен, като имам предвид как хубаво и сериозно са си гледали работата, как всичко фантазира, как искат да го изиграят, как искат да го предложат и как хубаво им се отдава. Неискам да влизам в подробности, но съм възторжен по отношение на тази пиеса.

#### МАРГАРИТА ДУПАРИНОВА

Благодаря за това, което каза Асен. Искам само да кажа, че:

Първо – ако бях болна, щях да оздравея като гледах това представление. И това се усеща от всички хора, които гледат.

И второ – разбира се, това са прекрасни актьори. Заете, че аз съм човек, който винаги търся във всяко проявление да се радвам и изживявам всичко с актьора. Това са големи, огромни наши актриси. Ето днес Славка Славова с толкова много фантазия и разнообразие и какво ли не е намерено. Вчера Виолета Бахчеванова – друга. Никога няма да ми омръзне да гледам нашите актриси.

Но смятам, че да се получи така, както и във всички други представления съм гледала на др.Петков, той постъпва с една обич в себе си и с много музика в своята работа. Музиката не само в конкретния смисъл, а в най-хубавия смисъл, човешкият. И затова са такива резултатите. Просто си личи. Аз неznam как са работили, но няма човек, който да е утежнен, който да не е получил свободата да лети, да прави. Разбира се той е този, който поставя границите, той е този, който гледа, който ръководи. Аз никога не съм работила с др.Петков, неznam как е. Разбира се сега в случая

имам впечатления на Маргарита Карамитева, макар, че нямаме време да споделяме с нея, но и то е за пример – за тази мънинка роля, която е намерена в едно листо от един актьор. Тези малки роли са събрани в едно лице и се вижда с каква лекота, с каква радост ги изпълнява тази млада актриса, която мисля, че никога не е била толкова щастлива, както сега. Извинявайте, че давам този пример. Давам го за да докажа това, което казах. Когато има обич в един човек, който работи и то специално пък за театъра, това веднага личи.

От сърце желая на добър час. Много, много съм благодарна за всичко, което видях. И всеки път когато гледам, бих се радвала.

На добър час на всички.

#### БАНЧО БАНОВ

Аз също споделям високата оценка, която дадох. Смятам, че освен тази изключително освободена, богата игра на изпълнителите, трябва да обърна внимание на тънкия съвременен прочит, който е направил режисьора. В тази пиеса има не само съвременно усещане за прочит на едно класическо произведение, но някак се използват възможностите на именно класическо произведение го приближава много до нашия съвременен проблем. Драматизмът на стария човек, драматизмът на този човек, който от всички свои дефекти в характера остава да кажем сам, излъган, мисля че този акцент е много точно попадение от страна на режисьора. Великолепна режисьорска фантазия, точно намерени места за хумор. Той е опитен човек и знае, имам чувството че знае къде точно ще предизвика хумор в зрителната зала.

Двата състава са абсолютно стилни, решават по различен

начин, което е много хубаво. Радвам се, че младите актьори, които дойдоха тук намират общ език с целия колектив. Това е едно много добро начало на сезона и да се надяваме, че така ще върви по-нататък.

Сега, аз имам някои бележки по спектакъла, като пак повтарям в рамката на тази висока оценка, която е безспорна.

Мисля, че има някои неща известни в спектакъла. Излизането на Дечка с балетната стъпка от "Лебедово езеро" в първа картина е правено, правено, правено... И ми се струва, че това е в повече.

Освен това, сцената, когато Дечка идва и заварва Костанда затворена. От този момент Дечка няма сценическа задача. Тя идва и се чуди какво да прави на сцената. Тя тука трябва да има просто нещо.

Още има да се работи в образа на брата на Дечка. Струва ми се, че той не е наместен. Разбира се аз уважавам това, режисьорът да не издава намерението на бат й да вземе къщата за Дечка и да дойде това като една новост в сюжетното развитие. Но ми се струва, че с оглед именно на това финално действие на героя, би трябвало да се решат и някои негови предишни сцени. Защото сега те звучат твърде общо - вика, крещи, баща му турци е клал. Всичко това няма никак си активното вътрешно оправдание за тази негова постъпка.

Също така ми се струва, неznam това режисьорско решение ли е или е чувството на актьора, това говорене на висок тон през цялото време на Марянов. Това също много е правено в театъра. Аз съм имал възможност да чуя доста офицери как говорят. Ако те говорят на висок тон, те говорят сякаш, че командват. Но така да говори през цялото време на висок тон, това е неправилно.



Това ми са бележките. Смятам, че имаме един случай, когато се показват готов спектакъл, независимо от всички тези неща, които казах. Спектакълът още ще уляга, ще узрее – това е безспорно. Аз мисля, че спектакъла ще има дълъг и успешен живот на сцената.

#### АНТОНИЯ КАРАКОСТОВА

Аз смятам, че спектакъла "Свекърва" на Кольо Петков, на камерна сцена е един спектакъл, който установи един стремителен контакт със зрителната зала, с всеки зрител. Оценявам високо режисьорското решение и преди всичко прочитането на петото действие на комедията. С много малко, бих казала и деликатни промени на текста е обърнат по един неочакван и съвършено нов начин прочита на класиката. Нещо, което ни тласка към спомена за спектакъла "Свекърва" на Кръстьо Мирски, защото спектакъла се преборва и с този спомен за едно върхово завоевание на същия този театър. Един спектакъл, който беше в съзнанието на много от нас – връх, който трудно може да се завладее втори път. В това отношение, в тази посока на мисли, след като имаме всичките възможности да доведем нещата до успешен, завършителен замисъл на това представление искам да обърна внимание и на режисьора и на колегите, че при великолепното разчитане на сцени, силови сцени, паметни сцени и в двата състава останаха неразчетени и непонятни – спира действието на колегията. Това е сцената Баба Неделя-Дечка и в двата състава. Просто неznam какво става там. Просто се спира действието, остава една дупка.

Твърде дълго ми е началото на представлението с музиката.

Може би трябва по-ритмично да се обръщат страниците на музикална фраза и може би трябва да се ограничи обема на началния етюд, с който започва спектакъла. Просто натежава като обем.

На мен ми се струва, Банчо говори за решението на Кереков – скандалът, с който влизат е необясним за публиката. Актьорите и двамата твърдят, че това е нещо, което е направено предварително от оплаквания на Дечка. Това не се чете. Това стремително влизане, скандално и на двамата, трудно се чете, Защо е това нещо? И гневът, и факти, които малко след това висят без покритие на действието. Ако темата е къщата, която трябва да е на сестра му, къщата, която трябва да се вземе, то не съм убедена, че не трябва да опита някакви други средства на преговори.

И Райна Каназирева в тази сцена, с този непрекъснат смях ми се струва, че просто пречи на поведението и на двете Свекърви. На какво се смее тя? На ситуация? На какво? Загубва се смисловостта на отношението на тримата души.

Поведението и на двете Свекърви – едната по-властна, другата по-хитра, прибрана и коварна – като партитура е разчетено великолепно. Конфликтът го има от страна на Свекървата, но действието не е нейно. Действието е на Кереков, който иска да разбере как се подготвя раждането. Конфликтната тема, скандал, стремителен такъв не ми е ясно защо е в този момент. Пречи просто на образа на Костанда.

И нещо друго има, което ме притеснява даже във визуалното решение в костюма на Кереков. Този опълченски калпак. Мен ми се струва, че една такава тема, опълченецът, който е предал идеали и се бори за нещо твърде конкретно и материално е една

алюзия малко плоска в случая, защото много по-сложно е преговор като напомняне "Баща ми в Балкана турци е клал и човешка коже на гвоздей окачвал". Т.е. със самочувствието на бащата много по-служна амбициозност ще предизвика в моето съзнание на зрител, отколкото това натрапчиво набиване на калпака. Дразни ме. Това е символ за нещо друго, което като не се разработва като тема на образ ми звучи като една алюзия. Бих предложила на режисьора и на художника да помислят засмяната на един по-неутрален калпак. Извинявайте, че на такава подробност се спрях.

Струва ми се също така, че в тези останали репетиции, работата е в посока на това - да, измислени са ролите, разработени са като партитура, но днес това, което установих малко ме уплаши - те не се чуват. Мамалев прави една спонтанна грешка като казва на Дафинка "госпожа", но не се реагира на "госпожа". Изисква се едно по-голямо внимание към партньора. По-голямо партниране.

И това, което ми се струва е необходимо за успеха на спектакъла, това са промените, някои от които са великолепни. Другите трябва да бъдат на същото равнище. Една от фаталните промени е преди пето действие. След тази силна сцена, която е с раклата и Свекървата е в раклата, сценичните ни работници не могат да излизат с такива шарени дрехи. Тя е една по-дълга промяна, трудна промяна, може би трябва по-добре да се организира. Но в този вид не могат да излизат хората, които извършват промяната, след като промяната вече е принцип на постановката.

По повод на тази сцена на Дечка, за която Банчо говори, че няма задача - решението е да се промени литературната

представа на героинята сама на себе си. Пиесата да бъде твърде литературна, така че финалната реплика трябва да бъде преувеличена като героиня.

Те са дребни неща, но ми се струва, че преодоляването им е нещо, което гарантира и художествената цялост на нещо, което смятам, че ще има успех.

На добър час.

#### АТАНАС ВЕЛЯНОВ

Представлението е смешно, ритмично, приятно се гледа, забавно е. Има нещо, което в началото ме притесняваше – това съчетание според мен на несъчетани неща. Толкова предмети взети, събрани на едно място, които разбира се в последна сметка си вършат работа за спектакъла. Аз имам едно малко възражение. Може да не съм прав, но така мисля. На скицата задната стена представляваше едно бяло платно с емблемата на театъра, което всъщност определя времето на действието. То само по себе си не работи за конкретната среда, а за атмосферата на самото време. Сега поднасянето на това огледало – това е среда надруга функция. Тя е стена към къщата. И понеже формата на огледалото и емблемите на театъра са е една и съща, огледалото е съвременно – но мисля, че взаимно си кинкурират. Мисля, че едното трябва да падне. Може би не съм прав, така мисля, гледайки спектакъла.

Струвами се, че елементите по сандъка не са български, а малко...

#### ПРЕДС. ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ

Орнаментът на сандъка е малко руски-белоруски. Не само сюжета, но и рисунката на фигурите.

### АТАНАС ВЕЛЯНОВ

Това са дребни неща, които са поправими, а и никой не би ги забелязал в последна сметка.

В актьорската игра, всички актьори не стигат до едно ниво. Имам предвид нивото на Славка Славова, Таня Масалитинова. Младите - Аня Пенчева, - просто не могат да влезнат. Явно трябва малко време или повече опит за да играят едностилно, както те играят.

Това е. Представлението е смешно, гледа се с удоволствие

### АСЕН МИЛАНОВ

Има нещо, което не искам да го дискутирам, но не е вярно. Не този Павел, или тази шапка - едно единствено нещо няма. И каквото искате да правите няма да стане ако смятате, че той влиза за да вземе къщата. Разберете - той влиза, защото я защитава от тази Свекърва. Къщата - това е вече истинското наказание, това е справедливост. И е правилно, че той така говори, т.е. по текста. Може по-добре да стане, може по-убедително да стане, но изобщо недейте мисли, че той идва да обере хората затова, че сестра му е еди каква си. Наистина е правилното, че той предварително е много навит, като е чувал, че тя там е много лоша. Твърде възможно е разни детайли да се направят по-добре и т.н., но класиката щом я разбереш, направо си става съвременно. Нищо той не е направил повече от туй, а да кажем режисьорът да оправи текста, просто е един стил, просто фантазира, просто е измислил във връзка с текста. Ето това е то режисурата - фантазията, творчеството. От там-нататък е актьора.

## КИРИЛ ВОДЕНИЧАРОВ

Аз гледах вчерашната репетиция. Допадна ми много представлението. Мисля, че се е разчушила тази традиция на тази класическа пиеса. Не е поставена по този традиционен път, както сме свикнали да виждаме и Свекървата, и Снахата, и Свилен дори и Дафинка. Това са за мен четирите основни действащи лица, които носят на спектакъла идеята и концепцията.

За мен този спектакъл е в стила на Кольо Петков. Мога да го позная, без да зная, че режисьор е Кольо Петков. Неискам да кажа, че той се повтаря. В никакъв случай. И все пак ми се струва, че има някои негови неща, вътре в спектакъла, които се доближават към една естествена професионалност по отношение на някои актьорски приспособления. Ясно е, че той им ги е задал тези актьорски приспособления, но те са едно след друго и се делят на три. Първото гръмва, - има въздействие. Второто и третото се явяват вече като, не бих искал да кажа без вкус, но не е намерена точната доза на тези приспособления. От тук ми се струва, че спектакълът губи един фразиращ момент - излизането на Дечка, за който Банчо казва.

Началото на спектакъла (аз влязох малко след като той беше започнал), т.е. като време ми се струва, че този етиюд е много дълъг. Интересно ни беше на нас, защото ние се познаваме, но не знам дали публиката, която утре ще влезе в салона няма да ѝ се стори доста дълго като времетраене и дали така ще се радва както ние се радвахме.

Категорично, вътрешно като актьор аз се съпротивлявам срещу такъв режисьорски начин на работа с актьорите, какъвто е

случаят например с двамата актьори и Антон Радичев, и Кирил Кавдарков. Те вървят от пиеса в пиеса по един и същи начин. Те нямат сметка от това, актьорите нямат сметка от това и театърът няма сметка от това. Те не се развиват както би трябвало да се развиват и Кольо Петков би могъл да им помогне да се развият. Щом като не може да се накара Антон Радичев да играе по друг начин, би трябвало да се вземе друг актьор. Ако се ползува само като типаж, извинявайте, че така говоря, но той не е направил нито крачка от предишния спектакъл, в който играе също полицай.

Решението с образа на Райна Каназирева не ми допада, защото тя така както го прави, така както е изиграно от нея е много равно от самото начало досамия финал. С този непрекъснат смях, с тази игра, която правят те. Аз я разбирам тази игра, но тя трябва да дойде в момента, когато те останат сами в семейството. Дори и там тя играе. Т.е. една едноплавност виждам в нейния образ. Не мисля, че кой знае какви възможности ѝ дава нейният образ да се търсят разни пластове, но би могло поне да се направи това разграничение.

Освен това искам да кажа, че някои моменти, защо натъртих на това, — че някои приспособления се явяват като в повече — някои моменти така чудесно измислени от режисьора, може би е това, което търсим все още — не се доизиграват и не се изконсумират абсолютно и от режисьора, и от актьорите. Примерно, чудесното решение със заключването на Свекървата в раклата. Едно е да те заключат в стая, друго е да те заключат във фотьойл. Но по друг начин трябва всичко да се измъкне от тези сцени. Решението по принцип за мен е чудесно. Цялостното решение ми допада

да. Този спектакъл ще има добър успех и мисля, че правим оня мост за контакт със зрителя. В момента като откритие е най-добър.

### ПРЕДС. ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ

Началото трябва малко да се прибере, понеже публиката не е свикнала да се прави нещо на сцената, а тя да влиза, да се настанява и т.н. Началото трябва малко да се прибере.

Много трябва да се внимава да не се разваля представлението. Дисциплината на текста, мизансцена и т.н., тъй като в това представление участвуват няколко актьори, които са склонни към това нещо, като Антон Радичев и Мамалев. Никола Петков, както и драматурзите в театъра трябва да бъдат много внимателни в това отношение да не позволяват да се разваля една работа, която е направена все пак с една добра художествена мярка. Актьорът е склонен да своеволничи, да си позволява по-друга тема, но трябва да се внимава да не се преминава границата, т.е. да има дисциплина на представлението, да има стабилност на представлението. Знаем, че винаги има възможност някой момент да се завърти - особено в комедиите - да се отклони, но не бива да стигаме до някои неща, които си позволяват някои наши актьори и преди всичко Антон Радичев, както да кажем и в "Двубой". Не бива да влизаме в една друга крайност, която е тива в противоречие с характеристиката на един писател като Антон Страшимиров и неговото творчество.

Решението на Никола Петков за мен е много приятно, с много съвременни компоненти. Заедно със запазването на традиция-



та на нашия реалистичен театър, тук присъствуват неща, които разчупват малко тази традиция. Те са повече в контакт със съвременността и това е много хубаво. Аз харесвам и музикалните партитури. Аз харесвам това, с тези музикални акценти, както и в другите постановки, които са правени в нашия театър и аз искам да припомня – това е "Милионерът", който можеше да се играе до сега. Велко Кънев беше много добър, Емил Джамджиев също си играеше добре ролята, но Велко Кънев беше блестящ. "Милионерът" можеше и до сега да се играе, нямаше да има никакви проблеми. "Изобретателната влюбена" се играе, "Сватбата на Фигаро" се играе, "Двубой" се играе и сега "Свекърва". Т.е. Никола Петков има едно трайно присъствие в нашия театър, което трайно присъствие е самобитно. Аз мога да кажа на присъстващите в художествения съвет, че имах желание той да бъде режисьор в нашия театър, но както знаете не го направиха директор. Но това не пречи, както се вижда в разстояние на седем-осем години това му е пета постановка в нашия театър. Той присъствува самобитно с една боя и с един нюанс, който е интересен за нашия театър, тъй като в другите ситуации нашият театър е много традиционно-реалистически стегнат, което аз не бих казал, че е съвсем правилно и точно. Ние мисля, че не можем да излезем от тази строго традиционна и класическа форма и да потърсим по близък контакт със съвременната действителност, това което се изисква и от Народния театър. Това е театъра, който съхранява и развива традицията, но той в същото време трябва да търси много допирни точки със съвременността и съвременния човек. Иначе за в бъдеще нещата ще бъдат малко трудни. Аз не твърдя, че формата, която използва Никола Петков – това е разковничето и откритието. Народният театър си има определени задачи, но

той присъствува както казах самобитно с една особена боя в нашия театър и на камерна сцена и на това, което сме прехвърлили горе и сме играли на голяма сцена. Аз смятам, че и той като режисьор може да бъде доволен от своята работа и ние като театър можем да бъдем доволни от сътрудничеството, което имаме с него и да продължаваме това сътрудничество. Вие знаете, че имаме неща от различен характер, имаме представления на камерна сцена като "Престъпления на сърцето", като "Вечер", като "Американска терапия" – всичките тези неща, които са на различни режисьори и струва ми се, че те си имат своето място и своето значение. Постановките, които прави Никола Петков присъствуват много категорично в репертоара на нашия театър. Той има едно добро качество като режисьор, че умее да вкарва актьора в играта. Това се чувства във всички постановки, които той е направил тука и струва ми се не само със своя маниер. Той е насочен към един по-лек жанр. Има това качество.

Ние гледахме две репетиции – вчера и днес. Аз съм доволен и от двете репетиции. Като човек днешното ми направи по-силно впечатление. Но съм длъжен да кажа, че Антон Страшимиров е един от нашите големи писатели, живял е в едно далечно време, присъствува по един такъв приятен начин на сцената на Народния театър. Тук се каза, че прочита на "Свекърва" се прави в различни времена на неговата сцена и струвами се, че днес това, което гледахме, това е един прочит, който кореспондира и който е в съзвучие с времето, в което ние живеем. Това е едно голямо и хубаво качество на представлението.

Неискам да говоря за актьорите, но съм длъжен да отбележа изпълнението на Маргарита Карамитева в това превъплъщаване, което тя трябва да прави за кратко време. Може би нещата не са така

достатъчно на високо ниво, но и находката, и изпълнението на актрисата да влиза в тях е нещо интересно за представлението. Макар, че това не е откритие, обаче е интересно и любопитно и актрисата с голяма страст и въодушевление иска да реализира своето присъствие във всичките тези персонажи. Има още там да се поработи, нещата да се доизкусорят.

Марянов ми се струва, че много хубаво играе. Не съм сигурен, че е много подходящо за него, тъй като той е от нисшите чинове – това е характерно за руската армия на времето разбира се, но общо взето монокъла е реквизит за по-високите чинове в армията. Аз не бих казал, че неговото изпълнение подлежи на критика. Той е едно момче, което се старее много да търси нещо свое. Ако това не е най-блестящата му защита, ние ще имаме възможност да го видиме в други неща тук в театъра. Но той е актьор.

Доволен съм от изпълнението на Аня Пенчева, тъй като трябва да ви кажа, не можех много да си я представя в една такава история. Но тя играе с един съвременен рефлекс, с цялото си присъствие. Тя не е имала възможност до сега, но смятам, че тя ще намери своето място в нашата трупа. Тя работи съзнателно, отнася се сериозно към своите задачи. Беше наказана веднъж, това не е проблем, може и пак да бъде наказана, но важното е, че в нейното поведение вече върви и се доближава към това, което трябва да бъде поведението на един актьор в Народния театър. Аз съм доволен от нейното държание и от работата, която върши тук в театъра, в тази постановка.

Отбелязах, както видяхте трима души, които са нови. За останалите неискам да говоря. Смятам, че и в двата състава

имат много високи върхове, имат и по-посредствени изпълнения, които не е моя работа тук да ги анализирам. Критиката ще си каже думата за това. Радвам се, че всички са участвували с хъс в това представление и държат на защитата. Мамалев е един актьор, на който много вървят такива работи. Емил Джамджиев е по-друг актьор, но той вчера се защити много добре в това, което гледахме.

АСЕМ МИЛАНОВ

Само да не казва Секиш еди коя си. Чаках Банчо да каже нещо по този въпрос, но... Как е възможно това?

ПРЕДС. ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ

Да, това трябва да се промени - Секиш Костова - не!

Аз анализ на постановката не правя и неискам да правя, тъй като за мен е трудно да навлизам във всичките тънкости, но аз присъствувах на една хубава театрална игра. Предполагам, че технически има бележки и по-сериозни акценти. Но смятам, че ние можем спокойно да продължим нашата работа за да придадем един завършен вид на това представление на камерна сцена и после на голямата сцена. Искам да Ви кажа, че все повече се убеждавам, че българската класика съдържа едни големи възможности, дълбоки възможности. Ние тук понеже сме българи и нашите актьори с по-голямо удоволствие играят тези неща, но в тази класика, която ние правим - българската класика на сцената на Народния театър - смятам, че актьорите имат възможност и проявяват наистина един пиатет, което е похвално. И от това можем да си направим

заклучението, че нашия театър трябва да работи много по-активно. повече заглавия от нашата класика. Достатъчно блестящи пиеси имаме. Те се повтарят, но даже и когато се повтарят някои неща в близко време, публиката се отнася към тях с много голям интерес. И аз вярвам в големия успех, който ще има и "Свекърва" - това ново издание на сцената на Народния театър, на камерна и на голяма сцени. Пожелавам на добър час и съветвам Никола Петков от време-навреме да попоглежда как се играят представленията.

Много внимателно трябва да се направи пренасянето на голяма сцена, тъй като някои неща се намират на ръба и да не стане така, че утре да бъдат разрушени и да не можем да разберем какво е било и що е било, тъй като такива представления имат в себе си предпоставки опасни за разваляне. Да се проявява абсолютна строгост от страна на драматурзите от страна на дисциплината на сцената - слово, мизансцен, партниране - всички тези неща трябва да бъдат точни и съхранени.

Имате ли някакви други въпроси?

КИРИЛ ВОДЕНИЧАРОВ

Аз искам да запитам. Ние сме предвидили представления и на голяма и на малка сцени. Така ли ще бъде и за в бъдеще?

ПРЕДС. ДИКО ФУЧЕЛЖИЕВ

Ще видим как ще бъде. Като го направим на голяма сцена ще видим как.

КИРИЛ ВОДЕНИЧАРОВ

Питам, защото сега се прави програмата.

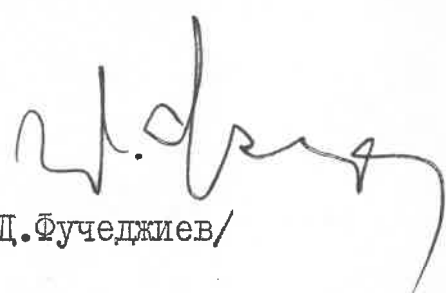
ПРЕДС. ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ

На голяма сцена вариантът се прави след "Бресткият мир". Нека да се поизиграе на камерна сцена, тъкмо да се стабилизира представлението. След това ще се правят репетициите на голяма сцена.

Тук се изважа една препоръка да не качваме представленията на голяма сцена. В това има известно право, но за "Свекърва" ние имаме специално, предварително решение. И защо пък, когато трябва някаква комбинация да се направи?

Закривам заседанието.

ДИРЕКТОР:

  
/Д.Фучеджиев/

Стенограф: Олга Недялкова